

Proloog

Alexandrië - Egypte

Dit was de dag dat hij rijk zou worden. Het eeuwenoude document dat hij in zijn bezit had, was immers miljoenen waard. Voor minder zou hij het niet verkopen. Hij haalde het voorzichtig onder zijn *gallibaya*, een traditioneel wit lang gewaad, vandaan en bekeek het voor de zoveelste keer. Het was in vieren gevouwen en zwaar beschadigd, maar dat was niet belangrijk. De aanwijzingen en tekeningen die erop stonden, waren nog steeds duidelijk en, belangrijker nog, compleet. Hij wreef er bijna liefkozend met zijn vingers overheen en stopte het document daarna weer terug onder zijn *gallibaya*. Hij liep door de ingang van de ondergrondse begraafplaats Kom el Shoqafa. Als hij hier weer naar buiten zou komen was hij een vermogend man.

De bejaarde schatzoeker had er zijn levenswerk van gemaakt om het document te vinden. De enige aanwijzingen die de schatzoeker had, verwezen naar een vuurstenen kistje dat in de bibliotheek van een tempel in Heliopolis verborgen moest zijn. Daarin was de sleutel tot de Zaal der Archieven te vinden. Als kind al was de schatzoeker gebiologeerd geraakt van deze Zaal der Archieven. Het ontdekken ervan kon de geschiedenis op zijn kop zetten. Daarom moest en zou hij de sleutel vinden.

Een probleem was dat grote delen van Heliopolis nog waren begraven onder het zand. Die delen bevonden zich bovendien onder de vrijwel permanent uitbreidende buitenwijken van Caïro. Het kostte hem daarom tientallen jaren om in die chaotische situatie de tempel met de naam Inventaris te lokaliseren. Zijn zoektocht werd al die jaren op de achtergrond gevolgd door een beperkt aantal geïnteresseerden. Paranoïde als de schatzoeker was, werkte hij altijd in zijn eentje. Een jaar geleden had hij vastgesteld welke ruimte de bibliotheek van de tempel geweest moest zijn. De muren ervan waren gemaakt van zandstenen blokken. Volgens de aanwijzingen moest zich in of achter een van deze blokken een kleine ruimte bevinden. Daarin zou het kistje met de sleutel verborgen zijn. Het duurde nog maanden voor hij het gevonden had. Zijn deceptie was des te groter toen hij het kistje met

trillende handen openmaakte en daarin slechts een document aantrof dat ook nog eens zwaar beschadigd was. *Was dat nou de sleutel?* Pas toen hij het document goed bestudeerd had, beseftte hij dat het in feite een kaart met waardevolle aanwijzingen was. Een expeditie naar de Zaal der Archieven kon hij niet bekostigen en daarbij voelde hij zich daar nu te oud voor. Na een paar slapeloze nachten besloot hij het document te verkopen.

De koper had afgesproken in de catacomben van de necropolis Kom el Shoqafa. Op de een of andere manier voelde hij zich thuis op plaatsen die het heden met het verleden verbonden. Schichtig daalde hij via de wenteltrap af naar de eerste verdieping. Daar begon de goed verlichte tunnel die leidde naar het uitgebreide netwerk van grafnissen. Bij de Ronde was een gat in de rotsen. Hij stapte daar doorheen en kwam in een ander systeem van tunnels met graftombes terecht. Het rook er bedompt. Hij kende de weg en liep doelbewust naar de Hal van Caracalla. Dat was de afgesproken plek van de overdracht.

De hal was leeg. Nerveus liep de schatzoeker rondjes terwijl hij telkens blikken op zijn horloge bleef werpen. De koper was laat. Moest hij blijven? Hij wachtte nog vijf minuten. *Dit kan niet waar zijn!* De koper had hem bezworen dat hij er zou zijn. Hij voelde onbewust of het document nog op zijn plaats zat.

Zijn wachten werd beloond. Van alle kanten verschenen figuren die zich los leken te weken uit de duisternis van de grafnissen. Dit was niet wat hij verwacht had! De koper zou alleen komen, dat was de afspraak! Een lange man met gitzwarte ogen stapte naar voren en keek de verkoper indringend aan. Hij was duidelijk de leider.

‘Wat is dit voor vertoning?’ zei de verkoper kwaad. ‘Waarom bent u niet alleen gekomen?’

‘Welke zekerheid had ik dat u alleen kwam?’

De verkoper negeerde de vraag. ‘Waar is het geld?’

‘Dat is hier. U krijgt het als ik de authenticiteit van het document heb kunnen constateren. Waar is het document?’

De verkoper twijfelde. Hij had een fout begaan door hier af te spreken. Nu kon hij geen kant op en stond hij machteloos.

‘Dat heb ik verstoep.’

‘Leugens!’ zei de leider. Het klonk als een vloek.

De verkoper huiverde. *Hoe kwam hij hier weg?* Langzaam stapte hij achteruit. De leider keek geamuseerd. Het duurde niet lang voor hij een duw in zijn rug kreeg en pijnlijk op zijn knieën voor de voeten van de leider viel.

‘Geef me het document!’

De verkoper verstarde. *Wisten ze waar het was?* Hij krabbelde voorzichtig op en keek de man ijzig aan. Die bleef stoïcijns voor hem staan. Hij boog zijn hoofd achterover en haalde het document onder zijn gewaad vandaan.

‘Nu wil ik mijn geld.’

‘U krijgt waar u recht op hebt. Geef het document nu aan mij.’

De verkoper reikte het aan en de leider graaide het uit zijn handen. Hij vouwde het open en begon het te bestuderen. Na enkele minuten niets gezegd te hebben zei hij al driftig met zijn wijsvinger op het document tikkend: ‘Dit is de sleutel! Die had nooit gevonden mogen worden! Niemand mag deze informatie in handen krijgen. Hoeveel mensen weten hiervan? Hebben anderen het gezien?’

‘U, u bent de eerste,’ stamelde de verkoper die bleek werd. *Wat was er aan de hand?*

‘Dat is geen leugen?’ De leider boog zich dreigend over de verkoper heen.

‘Nee, naast u en mij heeft niemand het gezien. Ik zweer het!’

‘Dat is dan iemand teveel,’ zei een van de mannen die zich achter hem bevond. De verkoper draaide zich om en keek in de loop van een pistool. Nog voordat hij een kreet van angst kon slaken boorde een kogel zich door zijn voorhoofd en viel hij achterover. De leider knikte goedkeurend.

‘Dat was noodzakelijk. Het document mag niet in verkeerde handen vallen. Waar is Kasiya?’ vroeg de leider.

‘Hier ben ik,’ zei een man die zich op de achtergrond verschanste en de gang van zaken op een afstand gadegeslagen had.

‘Wil je hier komen?’

De man liep op de leider af.

‘Kasiya, ik heb juist jou uitgezocht vanwege je achtergrond. Ik geef jou daarom het document. Hoewel het oud en beschadigd is, zijn de instructies en tekeningen duidelijk te begrijpen. Geef het aan je vader. Hij weet wat ermee moet gebeuren. Bescherm het tot die tijd met je leven.’

‘Ik weet wat er van me verwacht wordt,’ zei Kasiya kortaf.

De leider reikte het document aan. Even leek hij te twijfelen of hij het wel af zou geven, maar dat was snel over. Kasiya strekte zijn armen en nam het document met beide handen aan. De overdracht had iets weg van een rituele ceremonie.

‘Ga nu. Wij zullen de sporen verwijderen.’

Kasiya verstopte het document net als de verkoper onder zijn *gallibaya* en liep een gang in. Toen hij halverwege was keek hij achterom. De arme man was zonder pardon geëxecuteerd. *Dit kon zo niet doorgaan.* De groep mannen had zich al over het lichaam van de verkoper ontfermd dat in een poel van zijn eigen bloed lag. Het lijk zou spoedig verdwenen zijn en het bloed weggepoetst. Roemloos verdween hij van de aardbodem. *Dit moest stoppen!* Terwijl hij naar de uitgang van de begraafplaats liep, raakte hij daarvan steeds meer overtuigd. Het zou spoedig afgelopen zijn. Hij had een plan.

CERN - Frans-Zwitserse grens

ongeveer drie maanden later

‘Dit is onmogelijk!’

Verbijsterd keken de twee kernfysici elkaar met grote ogen aan. Daarna gleden hun blikken voor de zoveelste keer naar de resultaten van het Opera-project waar ze nu al zo’n drie jaar aan werkten. De uitkomst van het Opera-project was opnieuw een revolutionaire doorbraak van CERN, het grootste wetenschappelijke laboratorium ter wereld.

De leider van het project, professor Dan Forsyth, woelde driftig met zijn handen in zijn bos grijzend haar en krabde zenuwachtig aan zijn kin. Zijn hele lichaamstaal straalde spanning uit. Zuchtend zei hij: ‘We moeten dit naar buiten brengen. We kunnen onze reputatie er natuurlijk mee te grabbel gooien, maar als wij met zijn allen verdorie niet in staat zijn om gaten te schieten in de conclusies dan moeten anderen dat maar proberen. We gaan publiceren.’

Zijn assistente, dr. Jane Beckham, legde een uitgewerkt rapport voor hem op tafel. ‘Ik heb op dit moment gewacht, Dan. Je moest er eerst echt aan toe zijn. Dit kun je zo publiceren.’ Haar glimlach was innemend.

Forsyth staaarde naar de pagina’s papier die de hele wetenschap op zijn kop zouden zetten als niemand er in zou slagen om de inhoud ervan te weerleggen. Hij vertrouwde haar volledig. In de acht jaar dat ze elkaar kenden hadden ze een groot respect voor elkaar opgebouwd. Hij was ervan overtuigd dat haar rapport rijp was voor publicatie. Zijn hersenen kraakten. Hij was blij en tegelijkertijd ook radeloos.

‘Doe nou maar,’ fluisterde ze, ‘dan valt er een groot deel van de spanning van je af. Je wint of de Nobelprijs, of je mag hier nooit meer komen. Grapje. Je zult er geen spijt van krijgen. Ze kunnen niet om onze resultaten heen. Neutrino’s kunnen zich sneller dan het licht voortbewegen. We blijven ruim binnen de foutmarges met onze bevindingen. Misschien dat de Japanners of de Amerikanen...’

‘Vergeet de Chinezen niet,’ bromde Forsyth.

‘... of de Chinezen er een verklaring voor kunnen vinden. Maar ik zou daar niet op rekenen. Ik ben bang dat Einstein’s relativiteitstheorie het museum in kan.’

‘Hoor je wel wat je zegt! Dat is nu mijn probleem. Wie ben ik om het levenswerk van een van de grootste genieën om zeep te helpen?’

‘Dat doe jij niet. Dat is de tragedie van de wetenschap. Iedere keer als je denkt dat je begrijpt hoe materie in elkaar steekt komt er later weer iemand die kan uitleggen waarom dat toch niet klopt. Dat heeft niets met het genie van Einstein te maken. Zonder hem zaten we hier niet. Wie weet zitten ze ons over een eeuw uit te lachen om onze onzekerheid en ontdekken ze dat er nog veel meer deeltjes sneller dan het licht kunnen. We zitten wat mij betreft qua kwantumfysica nu weer in het jaar nul.’

Forsyth leek zich wat te ontspannen.

‘Wat vindt Henry ervan?’ Henry Dubois was een andere autoriteit binnen CERN. Hoewel hij niet direct betrokken was bij het Opera-project wist hij wel alle in’s en out’s ervan. Jane had veel vaker dan Forsyth contact met hem, omdat ze regelmatig gebruik maakte van zijn laboratorium en hem daar ontmoette.

‘Henry zou er al veel eerder mee naar buiten getreden zijn. Maar het is jouw project en hij vindt dat jij, en alleen jij, moet bepalen wat het juiste tijdstip is.’

Forsyth keek diep in haar blauwe ogen die hem fonkelend aankeken en voelde een zekere weemoed in zich opwellen. Ze had hem overtuigd.

‘Begin maar aan de voorbereidingen van de persconferentie.’

Ze trok een lade open en pakte er een ander stapeltje papieren uit. ‘Heb ik ook al uitgewerkt!’

Forsyth schoot in de lach. ‘Je bent me er ook eentje. Als ik jou toch niet had...’

‘Ach, dat valt wel mee. Sinds de eerste resultaten heb ik intussen wel een moment gehad om dit uit te werken. Ik heb Henry alles tot in den treure laten controleren en hij denkt ook dat er geen speld tussen te krijgen is. Neem het rapport en het publiciteitsplan door.

Geef je bekende ongezouten kritiek, zodat ik die nog kan inpassen en dan plan ik voor volgende week vrijdag een persbijeenkomst.’

‘Je laat er geen gras over groeien, zeg! Geef hier die papieren.’

‘Ja baas!’

Op een andere plek in het Zwitserse gedeelte van het complex van CERN vond op dat moment een telefoongesprek plaats.

‘Opera heeft onomstotelijk opgeleverd wat ik verwacht had. Ik kan door met Einstein als jullie eindelijk zover zijn en me de ontbrekende schakel leveren.’

‘We zijn ermee bezig. Het ziet er veelbelovend uit. Ik verwacht binnen enkele dagen te weten waar we dat kunnen vinden. Alles wijst erop dat we op de juiste plek aan het zoeken zijn. Geloof me dat het geen sinecure is om dat te regelen. Los van het geld heeft het een ongekende inspanning gekost om alle vergunningen los te krijgen.’

‘Sorry hoor. Dat is niet mijn probleem. Het enige wat me interesseert is of je het kan vinden of niet. Zonder dat is Einstein gedoemd te mislukken. We weten nu dat we door de barrière van de lichtsnelheid heen kunnen en hoe dat te bewerkstelligen. Er is alleen meer voor nodig om jullie doelstellingen te kunnen verwezenlijken.’

‘Ga gewoon door met je werk en houd je gedeisd. Over een paar maanden kun je aan de slag. Daar ben ik van overtuigd. De wereld zal Opera daarna snel vergeten zijn.’

Henry Dubois hing op.

Brussel

De man in het grijs betrad het hoofdkwartier van het Internationale Genootschap voor Veiligheid; intern ISS, International Security Society, genoemd. De ISS was na 11 september 2001 opgericht als een soort van sociëteit en had geen enkele formele status. Na de inval in Afghanistan en de jacht op Saddam Hoesseins massavernietigingswapens, was er bij een aantal landen behoefte aan een informele organisatie die buiten alle kanalen om dreigende crisissen tijdig kon signaleren en voorkomen. Om die reden hadden de zes landen een vertegenwoordiger van hun eigen geheime dienst naar voren geschoven om kennis te delen en te bundelen. Vreemde eend in de bijt was Duitsland. Tijdens de Golfoorlog mocht dit land nog niet actief mee opereren in het veld. Omdat de bijdragen van Duitsland na 11 september aan latere operaties zo substantieel waren geworden, werd het land als volwaardige zevende partner gezien.

Officieel bestond de ISS dus niet. Benodigde gelden waren afkomstig van de geheime diensten afzonderlijk. Deze moffelden de bijdragen weg door middel van zwarte budgetten waarvoor ze geen openbare verantwoording hoefden af te leggen.

Met de komst van de man in het grijs waren alle zeven afgezanten nu aanwezig. Ieder van hen was een publiekelijk relatief onbekende

persoon, maar had op de achtergrond wel een stempel weten te drukken bij verschillende internationale politieke gebeurtenissen. De meesten hadden die dag doorgebracht in het nabij gelegen hoofdkantoor van de NAVO. Daar werden de plannen besproken die de oorlog tegen het terrorisme verder moesten gaan ondersteunen. Bij de ISS werd die oorlog niet of nauwelijks besproken. De internationale samenwerking met betrekking tot het bestrijden van terroristische activiteiten was sinds september 2001 stukken intensiever en effectiever geworden. Op een ander niveau had dit er ook toe geleid dat de bijeenkomsten van de ISS zeldzamer werden. Communicatie over dreigingen vond tegenwoordig ook op hele andere niveaus plaats.

De man in het grijs sloeg zijn voorzittershamer met een stevige slag op de vergadertafel. Het geroezemoes verstomde. De andere zes aanwezigen richtten hun blikken op de voorzitter; de Belgische bon vivant Vic van Houtum. Hij nam een grote slok water en opende hierna de vergadering.

‘Goedenavond allemaal. We zijn hier met zijn allen tussentijds bijeengekomen op verzoek van John Winters. Ik ben blij dat iedereen vanavond hier kan zijn om van John zelf te vernemen wat volgens hem onze absolute aandacht vraagt. Ik heb hem al gesproken en ben er enigszins confuus van. Het betreft een nogal merkwaardige zaak die normaal gesproken niet bij een conventionele veiligheidsdienst terecht zou komen. John, het woord is aan jou.’

‘Dank je Vic. Allereerst wil ik zeggen dat ik er enorm aan heb getwijfeld of ik jullie wel bijeen moest roepen. Volgens de ongeschreven statuten van de ISS zou een van de deelnemers de anderen waarschuwen als er een internationale crisis op komst kan zijn. Eerlijkheidshalve geloof ik niet dat er direct een crisis op komst is. De informatie die ik heb is echter zo bizar dat ik het nodig vond om jullie daarvan op de hoogte te brengen,’ zei Winters. Hij liet zijn blikken langs de vijf mannen en de enige vrouw van het gezelschap glijden.

Ze waren allemaal doodstil. Deze tussentijdse oproep voor een vergadering op verzoek van een van de leden was tot nu toe slechts één keer eerder voorgekomen in de afgelopen acht jaar. De frequentie van vergaderen was standaard een keer in de drie maanden. De laatste vergadering was iets meer dan vier weken geleden. Toen was er niets speciaals aan de hand. Winters ging door met zijn verhaal.

‘Zoals iedere veiligheidsdienst ontvangt ook de CIA met de regelmaat van de klok post en e-mails van grapjassen die een of ander duister complot suggereren of een onverhoedse aanval van een buitenlandse

macht voorspellen. Meestal op basis van wazige aanwijzingen en onnavolgbare hersenspinsels. Om over de talloze buitenaardse complotten maar niet te spreken... Maar goed, vorige week ontvingen we weer zo'n brief die normaal gesproken door een archivaris in een kast, voorzien van het etiket "onzin", zou zijn opgeborgen. In dit geval ging dat anders. De archivaris maakte toen hij die brief zag een opmerking over iets wat hem die week was opgevallen. Hij zei dat hij binnen een tijdsbestek van een maand meerdere documenten op had geborgen met hetzelfde onderwerp. Dat is op zich niet bijzonder, maar hij vond het opvallend omdat daarover eerst nog helemaal niets in het archief aanwezig was. Al was dat vreemd, hij zocht er verder niets achter. Nadenken is zijn werk ook niet. De vrouw die hoorde over welk onderwerp het ging, stond meteen als aan de grond genageld. Het bleef in haar hoofd spoken en uiteindelijk stapte ze ermee naar een van haar superieuren die de zaak onder de loep nam. Dat was het feitelijke startsein voor deze bijeenkomst. Nu eerst even een tussenstapje. Kennen jullie Jack Conrads?'

'Big Jack?' vroeg Adriaan van Duinhoven, de Nederlander.

'Zo staat hij inderdaad beter bekend,' beaamde Winters.

'Big Jack? Die rokkenjager?' vroeg de Fransman Xavier de Belvédère met een grijns.

'Big Jack de Rokkenjager, zo staat hij ook bekend. Vreselijk banaal. Of kent iemand soms een nog meer toepasselijke naam voor hem?' vroeg Winters geamuseerd. Niemand gaf antwoord. 'Okay dan. Wat is er aan de hand met Jack Conrads? Ik denk dat iedereen zijn naam wel kent, maar dat vrijwel niemand iets van zijn achtergrond weet. Laat staan van zijn interesses. Het is relevant om enige toelichting over hem te geven. Jack Conrads heeft in de negenenvijftig jaar dat hij op deze wereld rondloopt een imperium weten op te bouwen waarvan de basis terug te vinden is in hamburgers. Aan die hamburgers, en niet te vergeten zijn honderddertig kilo schoon aan de haak, heeft hij zijn bijnaam te danken. Zijn eerste bijnaam tenminste. Zijn tweede bijnaam, de rokkenjager, spreekt voor zich. Hij schijnt een voorliefde te hebben voor de afdankertjes van Hugh Hefner. De meeste vrouwen houden het niet langer dan een paar maanden bij hem uit. Maar geld is macht en dat blijft dit soort vrouwen altijd aantrekken, dus heeft hij zo weer een scharrel. De man heeft nog nooit een relatie van langer dan een jaar gehad. Voor zover je dan over een relatie kunt spreken natuurlijk. Conrads is zijn imperium klein begonnen. Zijn ouders hadden een hamburgertentje, zo eentje die je vroeger vaak langs de straat zag staan,

in een dorpje in de omgeving van Houston. Daar hielp hij van kind af aan mee en het verhaal gaat dat hij als tiener zelfs droomde in hamburgers. Later is dat naar verluidt geld geworden. Na het overlijden van zijn vader verkocht hij de hele boel, parkeerde zijn moeder in een appartementje en begon in Houston zijn eerste echte hamburgerrestaurant. De jaren zeventig bleek de tijd dat mensen massaal rijp waren voor junkfood. Hij bouwde in die periode een keten op van zaken met allemaal hetzelfde concept; schoon, snelle bediening en niet al te duur, maar vooral een smal assortiment om de zaken gemakkelijk bestuurbaar te houden. Zijn marketingtechnieken en zijn feilloze gevoel voor commercie brachten de keten zakelijk naar de top. Zijn personeel zag hij als slaven die bij Gods gratie van hem een minimumloontje mochten verdienen. Dat zag hij dan ook nog als gunst! De marges die de man nastreefde waren ongekend hoog in die branche. Ondanks dat wist hij ze wel te realiseren. Na twaalf jaar bracht hij zijn bedrijf naar de beurs, wat hem een formidabele kapitaalsinjectie opleverde. Hij liet zijn kapitaal verder groeien door met succes te speculeren in onroerend goed en te participeren in bedrijven die zich bezig houden met olie, hightech en energie. Met enige miljarden dollars, die hij volgens Forbes waard is, behoort hij tot de steenrijken. Dan maak ik nu weer een sprong naar iets heel anders. Ik leg jullie straks wel uit wat het een met het ander te maken heeft. Het gaat hier om Atlantis. En dan bedoel ik niet onze spaceshuttle, maar het verloren continent. Iedereen heeft er wel een mening over. Sommigen geloven dat het bestaan heeft en anderen vinden dat je reinste onzin. Ik weet niet hoe jullie erover denken, maar ik had de nodige scepsis toen het onderwerp aangesneden werd. Toch vraag ik jullie om onbevooroordeeld de stukken door te nemen die ik jullie zo zal geven.’ Hij keek geamuseerd rond en zag verbaasde blikken. Winters deelde stapeltjes papieren rond. Nieuwsgierig bekeken de leden de documenten die ze van hem ontvingen. De documentatie was uitgebreid en bevatte ook een aantal zeer oude artikelen. Een ervan uit 1879 van Edward H. Tompson, afkomstig uit het Popular Science Monthly, droeg de veelzeggende titel: “Atlantis is geen mythe” en verwees naar de Maya’s die de laatst overgebleven bevolking van Atlantis zouden zijn geweest. Maar ook de artikelen uit de National Geographic en wat andere vooraanstaande bladen, gaven de indruk dat Atlantis meer was dan slechts een mythe. Het verhaal van Plato, “Timaeus en Critias” in een vertaling door Benjamin Jowett uit 1937, zat er ook in zijn geheel tussen. Meer recent waren citaten uit “Unearthing Atlantis” uit 1991

van Charles Pellegrino. De samenvattingen van de boeken van onder andere Graham Hancock, John West en Robert Bauval waren boeiend en overtuigend. Nadat iedereen ze doorgenomen had ging Winters verder.

‘Voordat ik dit gelezen had, wist ik er waarschijnlijk net zoveel van af als de meesten van jullie. Ik dacht ook dat Atlantis een zuivere mythe betrof en alleen voorkwam in verhalen uit de oudheid. Intussen heb ik die mening drastisch bij moeten stellen. We komen nu steeds dichterbij de kern van de zaak waarvoor jullie hier gekomen zijn. In directe relatie tot Atlantis staat namelijk ook de zoektocht naar de veel minder bekende Zaal der Archieven.’ Winters pauzeerde vijf seconden zodat iedereen deze nieuwe informatie kon laten bezinken. ‘Volgens de deskundigen is de Zaal der Archieven een kamer waarin documenten aanwezig zijn, waarop de geschiedenis van de wereld zoals die voor onze beschaving was, beschreven is. Noem het maar gerust de schatkamer van Atlantis. Men komt dit idee vandaag de dag nog tegen in de vrijmetselarij en in de esoterische scholen van de Rozenkruisers en van de Theosofen. Vanaf 1973 is er door vele wetenschappers, ondersteund door verschillende gerenommeerde universiteiten, herhaaldelijk gestart met expedities in Egypte met als doel de vaststelling van de exacte locatie van de Zaal der Archieven. Volgens de overleveringen zou de Zaal der Archieven zich ergens onder de Sfinx moeten bevinden. Wat niet helpt is dat de Egyptische autoriteiten vrijwel stelselmatig dwarsliggen als er een verzoek tot onderzoek ter plaatse wordt ingediend. Men heeft er erg veel moeite mee dat het zomaar zou kunnen dat de conventionele archeologen het niet bij het juiste eind hebben en dat de geschiedenis op een aantal punten drastisch herschreven dient te worden als de Zaal der Archieven gevonden wordt. Er zijn dus gerenommeerde wetenschappers bezig geweest met peperduur onderzoek naar iets wat op het eerste gezicht een legende of mythe lijkt. We hebben de mensen achter die verschillende projecten individueel onder de loep genomen. Onze conclusie was dat ze de expedities alleen op touw hebben durven zetten omdat ze voldoende aanwijzingen hadden die het bestaan ervan bevestigden. Daar hebben we geen enkele twijfel over. Natuurlijk hoopten ze met de eer te gaan strijken als ze iets vonden. Daar zijn het tenslotte mensen voor. Maar in grove lijnen kun je ervan uitgaan dat ze meestal een zuiver wetenschappelijk doel nastreefden.’

‘Het is fascinerend om te horen dat geleerden de durf hebben om hun reputatie op het spel te zetten door aan zo’n gewaagde expeditie mee te

doen. Logisch gezien moeten ze dan toch aardig zeker van hun zaak zijn,' zei De Belvédère.

'Precies!' zei Van Houtum. 'Daarom is het volgende wat John gaat vertellen juist zo interessant.' Hij wilde vaart in de vergadering houden en dezelfde lijn volgen die Winters had uitgezet. Het was al moeilijk genoeg om hierover met deze groep van gedachten te wisselen. 'John, het wordt tijd om tot de kern van de zaak te komen.'

Winters keek met een glimlach naar de leden van de raad die niet goed leken te weten wat ze met de informatie aan moesten. Hij zag hun haast smekende blikken om meer duidelijkheid. In stilte genoot hij daarvan.

'Wat is nu de relatie tussen de Zaal der Archieven, Atlantis en Jack Conrads? De link tussen de Zaal der Archieven en Atlantis is nu voor iedereen duidelijk. De Zaal der Archieven die ze proberen te vinden is mogelijk de archiefkamer van Atlantis. En dan Jack Conrads. Een man die niet bekend staat als iemand die erg geïnteresseerd is in cultuur. Wat heeft die er dan mee te maken? Daarvoor moet ik weer terugkomen op de brief die onze archivaris keurig had opgeruimd. De brief waarover die man de opmerking maakte dat hij nou alweer een document moest archiveren dat over Atlantis ging. Wat wil nou het geval? De agente die zijn opmerking opving is toevallig ook de vrouw die de gangen van Conrads nauwlettend in de gaten houdt. Zij heeft kort geleden ontdekt dat Conrads al een tijdje bezig is met een eigen expeditie in Egypte om de archiefkamer van Atlantis te vinden. Ze heeft papieren in handen gekregen waaruit duidelijk bleek dat Conrads een aantal officiële instanties flink wat geld heeft toegeschoven om zijn team ongestoord te kunnen laten werken. De officiële lezing is dat hij die instanties ruime giften gegeven heeft voor onderzoek. Ook heeft hij daar de ambtenaren zelf een mooi sommetje aan pensioenvoorziening toegespeeld, zodat die behulpzaam blijven bij het verstrekken van de benodigde vergunningen. Hij heeft opvallend genoeg totaal geen ruchtbaarheid gegeven aan deze onderneming. Om de een of andere reden wil hij er niet mee naar buiten treden. In het team van specialisten dat hij voor dit project om zich heen verzameld heeft, bevindt zich een berucht persoon uit de wetenschappelijke hoek. Een "professional" die geld belangrijker vindt dan de culturele en wetenschappelijke waarde van datgene wat hij weet op te sporen. Zijn naam is Benjamin Woodfield en hij is op zich een geniale wetenschapper. Tijdens zijn studietijd wist hij al bijzondere artefacten te lokaliseren en op te graven op plaatsen waarvan de doorsnee archeoloog de moeite niet zou nemen om daar iets te gaan zoeken. Zijn onorthodoxe benadering van de

archeologie maakte hem wereldberoemd in het circuit. Na een paar jaar bleek dat hij de eer van een vondst alleen niet genoeg vond. Hij verkocht bijvoorbeeld zeldzame voorwerpen op de zwarte markt voor riant bedragen aan oliemiljardairs die daarmee hun paleizen en huizen opsierden. Dat is dezelfde groep miljardairs die ook gestolen schilderijen opkoopt en die daarna nooit meer aan de buitenwereld getoond kunnen worden vanwege hun wereldwijde bekendheid. Belangrijke voorwerpen die daarmee voor altijd verdwenen zijn in privécollecties.'

Onbewust keek iedereen automatisch naar de originele Van Gogh en Renoir die de pronkstukken van de vergaderzaal vormden.

'Woodfield kreeg vanwege zijn eerdere verdiensten voor de wetenschap geen gevangenisstraf, maar wel een stevige boete. Zo goed als zeker is hij daarna gewoon doorgegaan met zijn dubieuze transacties. Waarschijnlijk werkte hij alleen veel voorzichtiger door gebruik te maken van meerdere tussenpersonen. Enkele jaren geleden tijdens een expeditie in Griekenland stierf een archeoloog die hem assisteerde door een tragisch ongeval. Hij viel een meter of veertig diep in een ravijn doordat hij zich verstpakte. Niemand zou getwijfeld hebben aan deze verklaring als Woodfield nog geen dag later een collectie van gouden en zilveren voorwerpen blootlegde bij wat vermoedelijk ooit een geheime offerplaats was geweest. De gaafheid en de hoeveelheid ervan plaatsten hem midden in de spotlights. Opnieuw verbaasde hij de wereld door op een plaats waarvan niemand verwacht had dat daar iets te vinden was toch een belangrijke vondst te doen. Als er iemand in staat zou kunnen zijn om de Zaal der Archieven op te sporen is hij het daarom wel. Door hem in te lijven heeft Conrads een sterke troef in handen om zijn doel te bereiken.'

'Waarom wil Conrads die archiefkamer van Atlantis in godsnaam vinden? Je zei zelf al dat hij niet geïnteresseerd is in cultuur,' vroeg Van Duinhoven.

'Dat vroeg ik me ook al af,' zei Langermann. 'Het past niet bij hem om veel geld te stoppen in zo'n onderzoek.'

'Nu komen we eindelijk op het punt waar ik heen wilde. Jullie hebben volkomen gelijk dat het niet bij een man als Conrads past om geld te stoppen in zo'n onderneming als er niet veel geld aan te verdienen valt. Wordt de archiefkamer door hem gevonden dan zullen de Egyptische autoriteiten onmiddellijk alles opeisen en wordt hij bedankt voor zijn hulp. Van exploitatie als toeristische attractie kan dan ook geen sprake zijn. Zelfs een Jack Conrads met al zijn geld zal daar niets aan kunnen

veranderen. Er moet dus iets anders zijn dat hem beweegt om dit onderzoek te doen. En nu moet ik jullie teleurstellen... Ik heb eerlijk gezegd geen flauw idee wat. Toch is dit nog niet alles. Ik heb hier een brief die in combinatie met wat we allemaal besproken en gelezen hebben, voor mij toch de doorslag gaf om jullie bijeen te roepen. De inhoud van de brief is kort. Ik zal hem hardop voorlezen. Daarna bepalen we of de bijeenkomst zinvol was of niet,' zei hij stoïcijns. Winters las:

*“Millennia hebben wij geslapen, wetend dat dit rustig kon,
Na eeuwen moeten wij ontwaken, onheil bij een nieuwe zon.*

*De vloek van Atlantis, een land eens machtig en daardoor teer,
Zal zich globaal gaan herhalen, voor de finale keer.*

*Gewaarschuwd is degene met het hart op de juiste plaats,
Voor de kwaadaardige genius, Jack Conrads.*

De Beschermers van Atlantis”

Dit was de korte inhoud van de brief zelf,' zei Winters die gespannen naar de anderen keek. Snel voegde hij daaraan toe: 'Een mooi stukje poëzie op het niveau van een doorsnee Sinterklaasgedicht. Waarschijnlijk lachwekkend als je niet meer zou weten, maar huiveringwekkend als je weet dat deze brief geschreven is in het jaar 1654!'

Een enge stilte beheerste de atmosfeer in de kamer. Hij leek doel te treffen. Verbijsterde gezichten starden ongelovig naar Winters die iedereen de tijd gunde om zijn mededeling goed tot zich door te laten dringen. Eigenlijk kon hij het zelf nog steeds niet geloven. Het druiste zo in tegen alles wat in zijn rationele denkpatroon zat, dat hij er de grootste moeite mee had om de waarheid te kunnen accepteren. Hij begreep daarom des te meer dat de anderen geschokt en verward zouden zijn. Ze zouden sceptisch blijven tot ze uiteindelijk inzagen dat ze niet onder dit bewijs uit konden. De afgelopen week spookte de zaak voortdurend door zijn hoofd. De impact van de datering van de brief in combinatie met de expeditie die Conrads aan het ondernemen was, vond hij te groot om aan voorbij te mogen gaan. Normaal gesproken was hij een nuchter persoon en geloofde hij helemaal niets van wat met bovennatuurlijke zaken, of hoe je dit ook moest noemen, te maken had.

Voor ieder onverklaarbaar verschijnsel kon volgens hem altijd een logische verklaring gevonden worden. Ironisch genoeg was uitgerekend hij nu degene die deze groep moest zien te overtuigen van iets dat normaal gesproken tot de onmogelijkheden leek te behoren. Hij had er op aangedrongen om de zaak bij de ISS ter sprake te brengen en niet door de CIA. Als het loos alarm is staat de CIA niet voor schut en als het een serieuze zaak blijkt te zijn, is er een internationale aanpak noodzakelijk. Winters had een paar dagen de tijd genomen om zijn verhaal degelijk te kunnen onderbouwen. Pas toen hij zelf vond dat hij zijn verhaal kon staven met voldoende overtuigende documentatie had hij de groep bijeen geroepen. Helga Langermann was de eerste die wat zei na de ontstane stilte.

‘John, ik ben een beetje confuus... 1654... Hoe zijn jullie er zo zeker van dat die brief echt in dat jaar geschreven is? Zulke nauwkeurige dateringsmethoden bestaan toch niet?’

‘Daar heb je gelijk in. De koolstofdatering is de meest nauwkeurige methode die we tot nu toe ter beschikking hebben. Ik zal uitleggen hoe deze werkt. Koolstof-14 is een radioactieve vorm van koolstof die door de acties van kosmische stralen in de hogere atmosfeer wordt geproduceerd en gelijkmatig in de natuur terechtkomt. Alle dierlijke en plantaardige organismen absorberen deze koolstofisotoop. Het tempo waarmee koolstof-14 verval, blijft continu hetzelfde. Bij deze dateringsmethode wordt dit proces gemeten. Door na te gaan in welk stadium de koolstof-14-isotoop in het papier van de brief zich bevond, hebben we kunnen vaststellen dat het papier ergens in de zeventiende eeuw gemaakt moet zijn. Omdat de brief op 11 augustus 1654 is gedateerd hebben we voor het gemak aangenomen dat dit de echte datum is waarop hij geschreven is. Het is niet relevant of we kunnen bewijzen dat de brief in 1607, 1628 of in 1654 geschreven is. De essentie is dat hij onomstotelijk eeuwenoud moet zijn. En dat is hij.’

‘Jullie zijn zeker ook zo slim geweest om de gebruikte inkt te dateren?’ vroeg Natkovitz, de Israëlische afgevaardigde.

‘Ja natuurlijk! Dat was de volgende stap. Volgens dezelfde methode en met behulp van een chromatograaf bevestigde dat onderzoek wat we al wisten. Ook de inkt was ergens in de zeventiende eeuw gemaakt. Toen duidelijk werd hoe oud de brief was, werden we ook nieuwsgierig naar waar hij oorspronkelijk vandaan moet zijn gekomen. Hij kwam bij ons binnen in een witte vensterenvelop van Amerikaans fabricaat en was voorzien van voldoende frankering in Amerikaanse postzegels. Volgens het poststempel moet hij ergens in Miami gepost zijn. Daar hebben we

verder niets aan. Onderzoek van de vezels van het papier bracht aan het licht dat er katoenvezels inzitten die afkomstig zijn van een katoenplant die specifiek in het Midden-Oosten groeit. In de inkt zijn sporen gevonden van indigo dat gemaakt is van de bladeren van een plant die voornamelijk in Egypte groeit. Daarvan is ook bekend dat de Egyptenaren het gebruikten om inkt van te maken. Onze voorlopige hypothese is daarom dat de brief oorspronkelijk uit Egypte afkomstig moet zijn.'

'Ik begin zo langzamerhand te begrijpen waarom je ons bijeengeroepen hebt,' zei Van Duinhoven begripvol. 'Je komt met een verhaal waar niemand iets mee kan, maar waar we wel iets mee zullen moeten. Dit is geen zaak waar een geheime dienst zich mee bezig zal houden. Laat staan de ISS. Aan de andere kant, als wij het niet doen, wie dan wel? Ik ben van mening dat we een kleine operatie moeten opzetten waarmee we in ieder geval duidelijk krijgen wat Conrads in zijn schild voert. Hij zal niet zomaar een filantropische instelling gekregen hebben. Anders was hij waarschijnlijk ook niet met Woodfield in zee gegaan. Daar komt bij dat het verhaal mij persoonlijk ondanks alles toch wel erg boeit.'

'Jullie snappen nu misschien waarom ik zo heb getwijfeld. Daarom vind ik het goed om van Adriaan te horen dat hij er net zo over denkt als ik,' zei Winters met een zekere opluchting in zijn stem.

Van Houtum schraapte zijn keel, tikte onnodig maar uit gewoonte met zijn hamer op het bureau en zei: 'Ik heb beloofd dat John met een boeiende zaak zou komen. Ik denk dat ik daarmee niets teveel gezegd heb. Adriaan stelt voor om een kleine operatie op poten te zetten om erachter te komen waarom Jack Conrads ineens zo geïnteresseerd is in de Zaal der Archieven. Op basis van wat we allemaal gehoord en gelezen hebben heeft ieder zijn eigen mening kunnen vormen. Laten we daarom stemmen over het voorstel van Adriaan. Als iemand het hier niet mee eens is hoor ik het graag.'

De voorzitter keek rond maar kreeg ditmaal geen tegengas van de aanwezigen.

'Niemand heeft bezwaren? Mooi! Dan gaan we stemmen. Wie voor is steekt zijn hand nu op.'

Iedereen stak een hand in de lucht.

'Dan rest mijn mening en ik ben ook voor. Het is prettig om tenminste één keer unaniem op dezelfde golflechte te zitten. We mogen God op onze blote knieën danken als we zo'n belangrijke vondst doen. Daarom moeten we zorgen dat we de beste specialisten bij deze operatie

betrekken. We moeten zoeken naar iemand die de leiding op zich neemt en die opgewassen is tegen Woodfield.'

'We moeten de operatie zo klein mogelijk houden,' zei Langermann. 'Er is al een team aan de gang, dat van Jack Conrads. Het moet niet ons doel zijn om een tweede team te vormen. Omdat Conrads links en rechts met geld geschoven heeft, zullen wij de autoriteiten zelfs met onze kanalen niet zo gemakkelijk op onze hand krijgen. Die steun is essentieel voor het slagen van zo'n expeditie. Ons primaire doel is erachter te komen wat Conrads wil en hoe dat in verband staat met die mysterieuze brief. We kunnen pas echt tot actie overgaan als we dat weten.'

'Juist!' zei Winters luid. 'Daar ben ik het helemaal mee eens. Het beste wat we kunnen doen is slechts één man op Conrads afsturen die minstens zo capabel is als Woodfield. Zo vangen we twee vliegen in een klap. De kleinschaligheid houdt het budget binnen de perken en de operatie krijgt hierdoor een laag profiel.'

'Infiltratie door een gekwalificeerd persoon spreekt mij ook het meeste aan,' zei De Belvédère.

'Eén man in het veld die indien nodig ondersteund wordt door een klein team van onzichtbare specialisten. Dat moet kunnen werken,' zei Van Houtum peinzend.

Natkovitz, die zich tot nu toe op de vlakte hield, vroeg plotseling: 'Dat is allemaal leuk en aardig, maar wie van ons heeft verstand van archeologie? Laat ik het anders zeggen. Waar vinden we de persoon die jullie net beschreven hebben? Het is geen tak van sport waar jullie vaak mee te maken hebben gehad. Ik ook niet. En binnen onze diensten zal ook niet veel expertise te vinden zijn.'

'Goede vraag,' zei Van Houtum.

'Nu nog een goed antwoord,' zei Natkovitz.

'Misschien weet ik iemand,' zei de Britse afgezant Richard Browning bedaard. 'Van een collega van Winters heb ik ooit een verhaal gehoord over een archeoloog die door de CIA betaald wordt om zijn mond dicht te houden. Als dat verhaal klopt dan zou hij de persoon kunnen zijn die we net geschetst hebben.'

'Wie is die collega van mij dan?' vroeg Winters nieuwsgierig.

'Protocol, goede vriend! We werken samen maar moeten wel onze mond houden over relaties en operaties die de eigen dienst betreffen,' zei Browning met een vrolijke twinkeling in zijn ogen. Eigenlijk kon hij best vertellen wie die collega was. 'Ik kan hem bellen om te vragen hoe die archeoloog heet.'

Om zijn woorden meteen om te zetten in daden greep hij zijn beveiligde mobiele telefoon en begon driftig een nummer in te toetsen. Binnen een paar seconden werd de telefoon aan de andere kant van de lijn opgepakt.

‘Davis,’ klonk er kort.

‘Brian, hallo, je spreekt met Richard. Hoe is het aan de andere kant van de oceaan?’ antwoordde Browning amicaal. Winters, die verschillende mannen kende die Brian heetten en allemaal bij de CIA werkten, was nog nieuwsgieriger geworden naar wie Browning aan de lijn had, maar liet dit niet merken. Die lol gunde hij hem niet.

‘Hé Richard! Dat is lang geleden. Ik dacht al een tijdje dat Engeland niet meer bestond. Fijn dat je laat weten dat ik me daar niet meer ongerust over hoeft te maken. Weer een zorg minder. Hier is het als vanouds. Je kent het wel, druk, druk, druk.’

‘Je krijgt het nog een keer aan je hart, mannetje.’

‘Als je me dan maar komt opzoeken in het ziekenhuis. Dan zie ik je tenminste nog voor ik de pijp uitga. Vertel, waar bel je voor?’

‘Een naam. Ik ben op zoek naar een archeoloog die meer kan dan het met een kwastje schoonpoetsen van een stoffig beeldje. Nou heb jij me een jaar of wat geleden een keer een verhaal verteld over een archeoloog die door jullie betaald wordt, maar daar niets anders voor hoeft te doen dan zijn mond dichthouden over een uit de hand gelopen affaire. Jij was destijds zo positief over hem dat ik aan jouw verhaal moest denken toen ik begon aan mijn zoektocht naar een bekwame archeoloog. Je weet waar ik het over heb, toch?’

‘Ja, ja. Ik weet precies waar je het over hebt en ook precies wie je bedoelt. Ik denk alleen dat je er niets mee opschiet.’

‘Hoezo? Is hij soms dood?’

‘Nee, dat niet, maar ik vrees dat hij niet bereid is om voor je te werken,’ zei Davis met een trilling in zijn stem. ‘Je kent slechts een gedeelte van het verhaal. Onze vriend staat inderdaad bij ons op de loonlijst, maar de reden waarom ligt wat ingewikkelder. Hij weet teveel over bepaalde operaties in het buitenland. Hij heeft die informatie op zo’n manier veilig gesteld dat we hem niet onschadelijk konden maken zonder dat het echte verhaal gepubliceerd zou worden. Om ons te overtuigen heeft hij een kopie van zijn bewijzen gegeven en die liegen er niet om. Ik kan je verzekeren dat het een nationale ramp zou zijn als hij er de pers mee zou bestoken. Niemand kon hem overhalen om voor ons te komen werken. Die man is zo teleurgesteld in de overheid dat hij Amerika

zelfs verlaten heeft. Daarnaast speelt er nog iets mee. Helaas kan ik daar niet over uitweiden.'

'Dat is een flinke domper,' zei Browning teleurgesteld.

'Ik kan er geen mooier verhaal van maken.'

'Jullie moeten het wel bijzonder bont gemaakt hebben dat een Amerikaan zijn eigen land ontvlucht,' sneerde Browning.

'Ik houd het erop dat het zijn Britse bloed wel zal zijn, Richard,' zei Davis koeltjes.

'Bedoel je dat hij een Brit is?' vroeg Browning verbaasd.

'Zijn vader was een Brit, daarom heeft hij ook de Britse nationaliteit. Dat kwam hem goed uit want daardoor kon hij zich makkelijk vestigen in Belize. Zijn moeder kwam uit Egypte.'

'Dat laatste heb je me destijds verteld. Vandaar dat ik aan deze man moest denken. We hebben iemand van zijn kaliber nodig voor een klusje in Egypte.'

'Ik kan me niet meer herinneren wat ik je over hem verteld heb. Die zaak zat me destijds erg hoog. Dat weet ik nog wel. Waarschijnlijk heb je niets aan deze informatie, want hij zal toch niet mee willen werken. Het is niet anders. Vroeger zouden we hier op een andere manier mee hebben afgerekend.'

'De goeie ouwe tijd... Laat de details maar. Heb je enig idee hoe hij zijn dagen vult?'

'Hij schijnt regelmatig bij opgravingen aanwezig te zijn en schrijft daar boeken over. Hij reist daarvoor de hele wereld rond. Hij heeft alle tijd om zich tot in de finesses te verdiepen in de materie waar hij over schrijft. Onze vriend bevindt zich immers in een positie dat hij zich geen zorgen hoeft te maken over brood op de plank. Of zijn boeken nou verkocht worden of niet vindt hij niet interessant. Ook schijnt hij veel tijd te besteden aan duiken. Daar heeft hij op het Caribische eiland waar hij woont, Cay Caulker, alle gelegenheid voor.'

'Key Culker? Nooit van gehoord.'

'Cay Caulker heet het. Het is een klein eilandje van bij benadering 3 vierkante kilometer. Ik meen dat er in totaal nog geen duizend mensen wonen.'

'Dat klinkt als een verbanningsoord. Zit hij daar vrijwillig of hebben jullie hem daarmee soms ook geholpen?'

'Hij heeft die gevangenis vrijwillig uitgezocht en schijnt het er fantastisch te vinden. Ik snap ook niet hoe je het op zo'n eiland kan uithouden. Hij reist natuurlijk wel veel. Volgens de laatste berichten is hij nu thuis.'

‘Ik wil ondanks jouw negatieve advies toch met hem gaan praten. Het lijkt me een aparte snuiter die goed weet wat hij wil. Precies de eigenschappen die we zoeken. Hoe heet hij?’

‘Ik mag het je eigenlijk niet vertellen, maar met wat ik je al verteld heb kom je toch zo achter zijn naam. Hij heet Grant. Tom Grant. Maar Richard, ik waarschuw je nog maar een keer. Hij is allergisch voor geheime diensten en andere overheidsinstellingen. Als je wat bij hem wilt bereiken moet je van hele goede huize komen. Wees vooral eerlijk tegen hem en verwacht vooral niet te veel van een gesprek. Ik zal je het algemene gedeelte van zijn dossier mailen.’

Browning begreep dat Davis niet alles wilde vertellen. Toch deed hij nog een poging om Davis verder uit zijn tent te lokken.

‘Kun je misschien wat specifiekere zijn over de voorwaarden waaronder de CIA hem blijft betalen?’

Davis lachte. ‘Dat vraag je maar aan hem zelf. Als hij dat aan jou vertelt dan kunnen wij tenminste de geldkraan dichtdraaien.’

‘Je blijft een verdomde boekhouder Brian.’

‘Bedankt voor het compliment. Je snapt hopelijk wel dat het er ons alles aan gelegen is om de affaire met Grant zo stil mogelijk te houden. We zitten hier niet te wachten op iemand die in zijn verleden gaat wroeten. Ik vertrouw en ken je goed genoeg om te weten dat je dat zal respecteren.’

‘Ik ben oprecht blij dat je zo over me denkt. Ik zal die Grant op gaan zoeken in Key Calker en hem zo fair mogelijk benaderen.’

‘Cay Caulker, Richard! Cay Caulker heet dat eiland,’ verbeterde Davis hem opnieuw.

‘Ik vind het wel op de kaart. Als ik Grant daar gevonden heb zal ik hem zeker de groeten van je doen.’

‘Als je dat maar laat! Laat me liever weten hoe hij reageerde. Misschien is zijn houding de afgelopen jaren wel iets veranderd. Je weet het nooit.’

‘Bedankt voor je hulp, Brian. Je hoort van me.’

Browning hing op en keek met een grote grijns om zich heen.

‘En?’ zei Van Houtum als eerste.

‘De persoon die ik op het oog heb heet Tom Grant en woont op het eiland Kay Caulker in Belize.’

‘Cay Caulker,’ zei Winters beledigend.

‘Cay Caulker dan. Hij schijnt om wat voor reden dan ook een ontzettende hekel te hebben aan de CIA en alles wat daar mee te maken heeft. Uit wat ik net gehoord heb leid ik af dat het daarom moeilijk zal

worden om hem voor onze operatie in te zetten. Omdat we zo gauw geen alternatieven achter de hand hebben en hij aan het juiste profiel lijkt te voldoen, wil ik hem toch maar op gaan zoeken. De opdracht die wij voor hem hebben ligt helemaal in zijn vakgebied en staat volkomen los van alles waar hij afspraken met de CIA over kan hebben gemaakt. Ik durf er dan ook om te wedden dat het mij zal lukken om hem te contracteren. Ik zal naar Belize gaan.'

'Waarom denk je dat jij de aangewezen persoon bent om met hem te gaan praten?' vroeg Langermann.

'Ik ben een Brit. Grant zijn moeder kwam uit Egypte en zijn vader uit Engeland. Dat schept een band. Bovendien kan ik hier zonder problemen een paar dagen vrij voor maken. Daarnaast kan ik aardig diplomatiek zijn, wat in dit geval erg goed van pas kan komen.'

'We zijn het volgens mij eens dat we met een bekwaam persoon een kleine operatie moeten gaan uitvoeren. Het liefst op korte termijn. Aangezien de professional die Richard op het oog heeft volledig geschikt lijkt te zijn, moeten we de kans dat we hem kunnen krijgen optimaal benutten. Als Richard de taak op zich wil nemen om hem te contracteren, dan graag,' zei Van Houtum. 'Gaat iedereen daarmee akkoord?'

Een instemmend gemompel was het teken dat de groep het eens geworden was.

'Dan sluit ik af met het voorstel om, afhankelijk van het succes dat Richard weet te boeken, volgende week op dezelfde tijd opnieuw bijeen te komen.'

Nadat iedereen het daarover eens was verlieten de leden het pand haastig. Winters liep een stukje met Browning mee.

'Ik hoop dat je succes hebt. Ik heb zo'n voorgevoel dat er veel meer aan de hand is dan wij nu kunnen doorzien,' zei hij bezorgd.

'Ja, het zaakje stinkt en ik heb bovendien een gruwelijke hekel aan die verschrikkelijke hamburgers van hem.'